

ȘTIRI MISIONARE

Trimestrul 2

2023

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2023

Cuprins

Sabatul 1 – 1 aprilie	
Apelează la Isus!	3
Sabatul 2 – 8 aprilie	
700 de foști rebeli sunt botezați	4
Sabatul 3 – 15 aprilie	
Păr roz și Dumnezeu	6
Sabatul 4 – 22 aprilie	
Rugăciune pentru prieteni noi	8
Sabatul 5 – 29 aprilie	
Un bărbat pe o bicicletă.....	9
Sabatul 6 – 6 mai	
Miracolul ucrainean.....	11
Sabatul 7 – 13 mai	
Trezit din beție, prin harul lui Dumnezeu.....	13
Sabatul 8 – 20 mai	
Dilema celor două cărți.....	14
Sabatul 9 – 27 mai	
Bicicleta și Biblia (I)	16
Sabatul 10 – 3 iunie	
Bicicleta și Biblia (II)	18
Sabatul 11 – 10 iunie	
„Nu pot face așa ceva!”	19
Sabatul 12 – 17 iunie	
Școala poate salva.....	21
Sabatul 13 – 24 iunie	
Băieții învață să citească Biblia	23

Apelează la Isus!

de Alicia Marie Harding

Lecții cu copiii, curățenie în casă, mâncare sănătoasă gătită acasă – toate acestea sunt lucruri bune și mă preocupă foarte mult, ca mamă misionară americană care crește patru copii în Zambia. Dar acestea sunt, în același timp, și niște simple modalități de a-L onora pe Isus. Dacă se interpun însă între noi și Isus, trebuie să apelăm la El.

Era în jur de ora 10 dimineața. Eram în mijlocul lecțiilor cu copiii, iar eu făceam mai multe lucruri deodată: spălam haine și pregăteam și masa de prânz. La un moment dat unul dintre copii s-a răstit la altul pentru că făcea prea multă gălăgie. Pe obrazii altui copil au început să curgă lacrimi când și-a dat seama că nu reușea să rezolve o problemă de matematică, după care doi dintre frați au început să se certe, fiecare ținând-o pe a lui. Propria mea frustrare se intensifica, pentru că trebuia să repet mereu indicații pentru un copil neatent.

În acel moment am știut că am două variante: să dau frâu liber firii și, pe un ton dur, să-i pun pe toți la punct sau să mă împotrivesc acestor înclinații și, cu un glas blând și plăcut, să-i invit pe toți să ne aducem problemele la Isus. Ce am avea de câștigat de pe urma școlii sau a serviciului, dacă nu L-am avea în inimă pe Isus?

Zâmbind, i-am strigat pe nume pe toți copiii: „Shayla!” am rostit către fiica mea de 11 ani. „Wesley!” m-am adresat băiatului meu de 9 ani. „Sienna și Winston!” am continuat, cu fiica mea de 7 ani și cu băiatul de 3 ani, apoi am adăugat: „Vom aduce toate problemele noastre înaintea lui Isus și Îl vom lăsa pe El să ne ajute să le rezolvăm.”

Am îngenuncheat la umbra unui copac și l-am spus lui Isus care sunt problemele noastre. Am citit din Biblie despre cum Isus a liniștit furtuna. l-am adus laudă lui Isus printr-un cântec. Apoi ne-am îmbrățișat și am luat ziua de la capăt. Cu Isus. Din nou.

La întoarcerea în casă, fiecare copil avea o atitudine supusă și asculta cu mai multă atenție indicațiile mele. Aveau toți dispoziția de a rezolva neînțelegerile într-un mod respectuos, care îi avea în vedere pe ceilalți. Ce diferență izbitoare față de atitudinile egoiste de mai înainte! Ne-am reamintit cu toții că Isus era aproape și că prezența Sa era mai prețioasă decât orice listă de îndatoriri.

Ellen White scrie: „Mamele care suspină după un câmp misionar au unul la îndemână în propria casă. (...) Oare sufletele copiilor lor nu au aceeași valoare ca sufletele păgânilor? Cu câtă grijă și duioșie ar trebui să vegheze asupra dezvoltării minții lor și să-i lege de Dumnezeu! Cine ar putea face acest lucru mai bine decât o mamă iubitoare și temătoare de Dumnezeu?” (*Căminul adventist*, p. 245).

A fi mamă înseamnă mai mult decât a conduce o casă. Înseamnă a-ți conduce copiii la Isus.

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care sprijină misionarii din întreaga lume.

Sabatul 2 – 8 aprilie 2023

700 de foști rebeli sunt botezați

de Andrew McChesney

Timp de 52 de ani, insula Mindoro, din Filipine, a fost răscolită de conflictul cu o grupare de rebeli. Acestora li s-au oferit bani și terenuri în schimbul păcii, dar nimic nu părea să funcționeze. Un ciclu aparent nesfârșit de ambuscade și de contraatacuri au dus la moartea a 40.000 de oameni.

În anul 2017, Radio Mondial Adventist și-a început transmisiya în Mindoro, ca parte a inițiativei adventiste la nivel mondial denumite „Evanghelizare ITM” – sau Evanghelizare prin Implicarea Totală a Membrilor. Acesta este un program care încurajează fiecare membru al bisericii să aducă pe cineva la Isus. Postul de radio adventist a cumpărat timp de emisie la posturile de radio locale, iar membrii bisericilor locale s-au implicat prin organizarea de studii biblice și invitarea vecinilor la întâlniri de evanghelizare. Aproximativ 1.400 de persoane au fost botezate în cadrul întâlnirilor, iar transmiterea emisiunilor de radio au continuat.

În anul 2019, rebelii ascunși în munții luxurianți din Mindoro au început să asculte emisiunile de radio adventiste. În timp ce COVID-19 făcea ravagii în lume în 2020, o parte dintre ei au decis să se predea lui Isus. Ka Martin, liderul rebelilor, nu putea înțelege ce se întâmplă, așa că a început să asculte și el emisiunile realizate de Radio Mondial Adventist.

„Se ascundea în junglă, privind cum luptătorii săi îl părăsesc, și încerca să își dea seama de ce. Așa că a început să asculte postul de radio”, avea să declare Duane McKey, președintele Radio Mondial Adventist.

Martin era responsabil de moartea multor persoane, inclusiv a 21 de soldați pe care îi atacase în timp ce dormeau, împușcându-i mortal cu una dintre propriile lor mitraliere. Dar, pe măsură ce asculta postul de radio adventist, a decis la rândul lui să-și predea inima lui Isus.

Un capitol însângerat din istoria filipineză s-a încheiat atunci când aproximativ 700 de foști rebeli, printre care și Martin și soția sa, au lăsat jos armele și au fost botezați la întâlnirile de evanghelizare. În total, peste 60.000 de persoane au fost botezate în timpul întâlnirilor de evanghelizare din Filipine, organizate cu aproximativ un an în urmă, purtând titlul: „Ultima numărătoare inversă pentru pământ”.

„Ce nu au putut face gloanțele a făcut Dumnezeu”, mai spune Duane McKey.

Autoritățile filipineze i-au amnistiat pe foștii rebeli. Radio Mondial Adventist lucrează cu guvernul și cu o organizație ne-guvernamentală – Farm Stew, membră ASI – pentru a-i ajuta pe foștii rebeli să-și câștige existența prin activități agricole.

„Nu vom întrerupe transmiterea emisiunilor de radio adventiste”, mai spune Duane McKey, care este și asistentul președintelui Conferinței Generale pentru programul Implicarea Totală a Membrilor. „În prezent, bisericile locale sunt cele care transmit, iar noi asigurăm predicile. Membrii laici desfășoară acest program. Este un exemplu perfect de Implicare Totală a Membrilor.”

Sabatul 3 – 15 aprilie 2023

Păr roz și Dumnezeu

de Andrew McChesney

Cu câteva zile înainte de începerea anului școlar în Ucraina, o mamă a sunat-o pe directoarea unei școli primare adventiste și i-a cerut ajutorul.

„Nu înțeleg nimic legat de religie și nu știu nimic despre confesiunile religioase”, a început mama. „Pur și simplu am văzut panoul din fața școlii dumneavoastră, pe care scrie «Școală creștină», și sunt foarte sigură că este exact ce căutam.”

Directoarea era nedumerită și a cerut mai multe informații. Astfel a aflat că persoana care sunase era mama unei fetițe pe nume Natașa. Mama a continuat să-i povestească directoarei că, pe perioada sarcinii cu Natașa, se gândise adesea că într-o zi își va trimite copilul la o școală religioasă. Această idee persistentă o cam nedumerea inclusiv pe ea, deoarece era atee.

Când Natașa a împlinit vârsta de mers la școală, mama ei a înscris-o la o școală privată care promitea cultivarea creativității într-o atmosferă de libertate totală și fără disciplină. Mama Natașei a început să se îngrijeze atunci când, în clasa a doua, fetița a anunțat că vrea să-și vopsească părul roz. În acea vară, mama s-a temut că lipsa disciplinei ar putea afecta viitorul fiicei sale. Apoi a văzut panoul școlii adventiste, și-a adus aminte de gândurile ei de când era gravidă și și-a spus: *Vreau ca fiica mea să meargă la această școală.*

Natașa a început clasa a treia împreună cu alți cinci copii, toți din familii adventiste. Inițial i-a fost greu să-i prindă din urmă pe ceilalți elevi, dar a câștigat rapid teren. Citirea Bibliei și participarea la momentele devoționale de dimineață erau experiențe noi pentru ea. Foarte curioasă, micuța asimila cu nerăbdare tot ce afla despre Dumnezeu.

La câteva săptămâni după începerea anului școlar, mama ei a sunat-o pe directoare să-i spună cât de încântată era de schimbările care se produsese la fiica ei. „Îți plac mult lecțiile biblice pe care le predați și îndrăgește această școală. Ne spune tot ce se petrece acolo și ne pune să ne rugăm înainte de masă. Sunt foarte bucuroasă că am adus-o la școala dumneavoastră!”

Nu demult, mama a contactat-o din nou pe directoare ca să îi ceară informații despre credința adventistă. „Natașa vrea să se facă adventistă și aș vrea să știu ce schimbări trebuie să facem în viețile noastre”, a spus aceasta. „Și eu vreau să devin adventistă.”

Povestea acestei familii nu s-a încheiat. „Drumul lor cu Dumnezeu abia acum începe”, afirmă Ivan Riapolov, directorul Departamentului Educație din cadrul Diviziei Euro-Asia, din care face parte și Ucraina.

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care sprijină sistemul adventist de educație din întreaga lume.

Rugăciune pentru prieteni noi

de Dmitri Bagal

Elena Bagal se simțea singură în Kochel, Germania. Născută în Siberia, venise în Germania fără să cunoască pe nimeni și nu știa nici prea multă germană. Pe măsură ce zilele treceau, Elenei i s-a făcut dor de viața frumoasă pe care o trăise în Rusia. Într-o zi, ea a strigat către Domnul, cerându-i o nouă prietenă. „Chiar am nevoie de o prietenă cu care să-mi petrec timpul”, s-a rugat ea.

Nu știa pe atunci, dar nu era singura mamă vorbitoare de limba rusă care se ruga pentru prieteni. Snezana se mutase în același orașel cu un an înainte, din cauza unor circumstanțe familiale dificile. În aceeași zi în care Elena s-a rugat pentru o prietenă, Snezana a strigat către Domnul: „Doamne, nu mai am putere! Cum să continui să trăiesc? Ajută-mă să întâlnesc pe cineva cui să-i pot împărtăși necazurile mele!”

Snezana avea doi copii, unul de 7 și unul de 9 ani, dar mergeau rar la locul de joacă. În acea zi totuși, aceștia au mers la locul de joacă. Elena, care tocmai se rugase pentru o prietenă, își adusese fetița la același loc de joacă. A salutat-o pe Snezana în germană, dar curând și-a dat seama că ambele vorbeau rusă. Nu-i venea să creadă. S-a gândit că poate mama și copiii erau doar turiști, dar s-a dovedit că locuiau de fapt în oraș și erau în căutare de noi prieteni. Cele două familii au devenit prietene apropiate.

„Dumnezeu a făcut să te întâlnesc pentru a putea avea o prietenă”, i-a spus recent Snezana Elenei. Elena îi trimite Snezanei imnuri încurajatoare și predici înălțătoare. Ea se roagă ca Snezana să fie de acord cu studiile biblice.

După această întâlnire, Elena a continuat să se roage pentru prieteni noi. Într-o zi a întâlnit-o pe Natașa, o vorbitoare de limba rusă ce avea nevoie de încurajare. Cele două femei s-au împri-

etenit, iar în prezent Elena îi trimite regulat Natașei făgăduințe biblice.

Elena s-a rugat pentru alți prieteni noi. În timp ce era la cumpărături, a întâlnit-o pe Irina, o altă vorbitoare de rusă, și a invitat-o să vină în vizită. Cele două se întâlnesc acum o dată la două săptămâni. Câteodată, Elena îi face masaj Irinei și de fiecare dată se roagă. Ultima dată când i-a făcut masaj, Irina s-a rugat pentru prima oară. Elena a aflat că, înainte de a se muta în Kochel, Irina obișnuia să meargă din când în când la o biserică adventistă.

„Căile lui Dumnezeu sunt minunate!” spune Elena acum. Ea se roagă ca Irina să-și dorească să studieze Biblia împreună cu ea și să poată iniția un mic grup de vorbitori de limba rusă în casa ei. Între timp, continuă să se roage pentru prieteni noi. Dumneavoastră vă rugați pentru prieteni noi?

Această relatare misionară ilustrează obiectivul misionar numărul 1 din planul strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea „Eu voi merge”. Acest obiectiv este următorul: „Revigorarea conceptului de misiune mondială și de sacrificiu pentru misiune ca mod de viață, cu implicarea nu numai a pastorilor, ci și a fiecărui membru al bisericii, tânăr și bătrân, în bucuria de a depune mărturie pentru Hristos și de a face ucenici.”

Sabatul 5 – 29 aprilie 2023

Un bărbat pe o bicicletă

Anthony Kent

Ca evanghelist cu literatură, Filip parcurgea sute de kilometri pe bicicletă, pe drumuri de țară și prin zone aride și plictisitoare, sub soarele australian necruțător de fierbinte, pentru a vinde cărți creștine dătătoare de speranță. Într-o zi a ajuns la o fermă în mijlocul pustietății, într-un loc numit Eugowra. Aici a văzut un

țăran care ara. Omul era voinic la trup, dar avea duhul zdrobit. Îl chema Tom Kent.

Filip nu știa, dar familia lui Tom era îndurerată. Soția lui, Maria, murise de pneumonie. Tom era disperat, chinându-se să aibă grijă de cei 11 copii ai lor. Chiar înainte să moară, Maria îi ceruse lui Tom să îi promită că aveau să se reîntâlnească în cer – și să îi aducă și pe copii cu el. Tom îi promisese. Cu ochii plini de lacrimi, căutase o Biblie pentru a vedea cum putea să se țină de promisiune. Atunci l-a întâlnit Filip pe Tom.

Filip Ainslie Reekie s-a născut în Scoția în anul 1846. În 1888, rămas văduv, s-a mutat în Australia, în căutarea unei vieți noi. Un an mai târziu, în 1889, a dat de câteva cărți creștine, a descoperit adevăruri biblice incredibile și l-a întâlnit pe adevăratul Isus. Nu descoperise numai o țară nouă, ci și un nou motiv de a trăi. Voia să răspândească speranță, așa că a renunțat la slujba de gravor pentru a grava Cuvântul lui Dumnezeu în inimile oamenilor, devenind evanghelist cu literatură.

În timp ce asculta povestea sfâșietoare a lui Tom, Filip i-a văzut durerea și a aflat de speranța rostită de Maria pe patul de moarte. A decis astfel să-i ofere lui Tom *Tragedia veacurilor*. Tom se lupta cu adevărurile biblice pe care le citea, dar după un studiu atent a acceptat noile învățături. Aceste descoperiri i-au adus lui Tom alinarea și siguranța de care avea atâta nevoie. Și-a împărtășit descoperirile cu vecinii și copiii săi. Cinci familii învecinate și copiii lui au devenit credincioși și ucenici ai lui Hristos. Tom s-a convins că putea să se țină de promisiunea făcută soției lui.

Această istorie remarcabilă continuă și în zilele noastre. Urmașii lui Tom Kent, împreună cu celelalte cinci familii și cu alți oameni aduși în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, au ajuns să numere peste 20.000. Douăzeci de mii de vieți transformate de un colporator credincios pe o bicicletă și de un țăran care le-a oferit *Tragedia veacurilor* celor din familia și din vecinătatea lui.

Ați vrea să experimentați în propria viață bucuria, sensul și scopul suprem? Alăturați-vă bisericii mondiale în 2023 și 2024 în promovarea și distribuirea în masă a cărții *Tragedia veacurilor*. Pentru mai multe detalii adresați-vă pastorului!

Anthony Kent, cel care a relatat acest fragment de istorie din Australia, este strănepotul lui Tom Kent și secretar asociat al Asociației Pastorale în cadrul Conferinței Generale.

Sabatul 6 – 6 mai 2023

Miracolul ucrainean

de Andrew McChesney

Anas, un băiat în vârstă de 10 ani, avea dificultăți la școală în mijlocul unui val de hărțuiri neîntrerupte într-o școală publică din Odesa, Ucraina. Avea pielea mai închisă la culoare decât a celorlalți copii, iar colegii râdeau de el. Locuia împreună cu bunica lui ucraineană după ce mama lui, fostă adventistă de ziua a șaptea, îl lăsase la bunica lui. Tatăl lui nu era creștin și locuia undeva departe, în Iran.

Bunicii nu îi plăcea modul în care ceilalți copii se purtau cu Anas la școală. Supărată din cauza hărțuirii de care avea parte, în cele din urmă l-a transferat pe băiat la școala adventistă din localitate.

La început, Anas era timid și vorbea puțin. Dar îi plăceau orele de studiu biblic atât de mult încât încerca să memoreze cuvintele profesorului, repetându-le în șoptă după ce le auzea în sala de clasă. Zilele și săptămânile au trecut, iar el a devenit mai sociabil și a început chiar să glumească. Celorlalți copii le plăcea umorul lui și nu după multă vreme a devenit cel mai amuzant din clasă. A primit și propria Biblie.

Mama lui s-a înfuriat când a aflat că Anas frecventa școala adventistă și l-a luat de la bunica lui pentru a locui împreună cu ea. A refuzat să mai vorbească cu bunica lui și a început să facă școală acasă cu Anas.

Bunica s-a rugat pentru intervenția lui Dumnezeu. Vreme de un an s-a rugat în fiecare zi. După un timp, mama lui Anas a început să vorbească iarăși cu ea. S-au împrietenit din nou.

Într-o zi, mama a fost de acord cu sugestia bunicii de a vorbi cu un pastor adventist. Anas a ascultat conversația dintre pastor și mama lui și, spre surprinderea lui, a aflat că trei dintre prietenii lui de la școala adventistă urmau să fie botezați. „Și eu vreau să fiu botezat!” a exclamat el.

Mama a fost luată prin surprindere. Pastorul a fost luat și el prin surprindere. I-au pus lui Anas câteva întrebări. Devenise evident că studiasse Biblia de unul singur în anul în care locuise cu mama lui. Mai mult decât orice își dorea să fie botezat. Dorința lui fierbinte de a-și preda viața lui Isus a impresionat-o pe mama lui. Aceasta și-a dat acordul. Două săptămâni mai târziu, mama și bunica participau la botezul băiatului în vârstă de 11 ani, alături de trei dintre prietenii săi din școala adventistă.

„A fost o minune făcută de Dumnezeu și de educația adventistă”, spune Ivan Riapolo, director al Departamentului Educație din cadrul Diviziei Euro-Asia. „Nu a fost doar o împăcare a familiei, ci și o împăcare cu Dumnezeu”, adaugă el.

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care sprijină sistemul adventist de educație din întreaga lume.

Trezit din beție, prin harul lui Dumnezeu

de Dale Wolcott

În anii 1970, două familii de indieni navajo, care nu se cunoșteau între ele, și-au trimis copiii adolescenți la internatul școlii adventiste din Holbrook, Arizona, aflată la 150 de kilometri depărtare de casă. La Holbrook, băiatul a întâlnit-o pe fată, amândoi l-au întâlnit pe Isus și au fost botezați. La vremea potrivită a avut loc și o nuntă, prima nuntă din biserica recent construită din orașul natal al băiatului, Chinle, Arizona.

Când s-a născut primul băiețel al lui Dennis și al Gloriei Fulton, l-au luat cu ei la biserică. Astfel, micuțul Oliver a crescut știind că Biserica Adventistă era biserica lui. Însă, din diverse motive, nu l-a întâlnit niciodată cu adevărat pe Isus. Au apărut tot felul de obstacole, precum serviciul mamei lui, de asistentă la spitalul din localitate, sau faptul că Dennis, tatăl lui, avea probleme cu alcoolul. Astfel, ajuns la vârsta adolescenței, Oliver a început și el să bea.

După ce a absolvit un liceu public, s-a mutat într-un oraș mare pentru cursuri de master în tehnologia informației și a descoperit că viața lui era controlată de alcool. La 38 de ani, disperat, Oliver s-a mutat înapoi în Chinle, unde știa că mama lui se rugase pentru el. A început să frecventeze biserica în care copilărise, sperând că se va schimba ceva pentru el.

Oliver a descoperit că biserica lui avea un program de recuperare din dependența de substanțe, în cadrul căruia 80 de indieni navajo care duceau lupte asemănătoare cu a lui se adunau la biserică de cinci ori pe săptămână pentru „Isus și eu”, un program creat după modelul Alcoolicii Anonimi. Viața lui a început să se schimbe.

Între timp, un pastor l-a observat pe Oliver într-unul dintre Sabaturi și a sugerat să ia prânzul împreună săptămâna următoare. Acel prânz l-a umplut pe Oliver de speranță. „Când m-am

întors în orașul natal, mă gândeam că sunt un păcătos atât de mare încât nu aveam cum să ajung vreodată în ceruri”, spune Oliver. „Mă gândeam însă că, dacă aș putea să renunț la băutură, aș putea să îi ajut pe alții să ajungă acolo. Dar în timpul prânzului din ziua aceea, pastorul mi-a spus că păcatele mele puteau fi iertate. Isus avea să mă accepte exact așa cum eram. Am fost uimit și am dobândit speranță.”

Oliver nu a mai băut alcool de patru ani. La biserică, Oliver a întâlnit o femeie, pe Traci, care are propria poveste despre cum Dumnezeu a scăpat-o de dependența de heroină. Pastorul l-a botezat pe Oliver cu doar câteva zile înainte de a-i căsători pe el și pe Traci în aceeași biserică în care părinții lui Oliver se căsătoriseră în urmă cu aproximativ 40 de ani. Astăzi, Oliver este șeful programului de recuperare din biserică din Chinle. Participă de asemenea la cursuri online pentru a deveni consilier certificat în probleme de abuz de substanțe. În același timp, tatăl lui Oliver nu a mai consumat alcool de câțiva ani. Uneori în Sabat, tatăl și fiul stau împreună în biserică, având lângă ei soțiile și în inimă zâmbete.

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care sprijină sistemul adventist de educație și alte forme de lucrare misionară în întreaga lume.

Sabatul 8 – 20 mai 2023

Dilema celor două cărți

de Clifford Goldstein

Am copilărit într-o familie evreiască seculară, iar esența experienței mele religioase de atunci ar putea fi rezumată de atitudinea pe care o aveam când veneau sărbătorile noastre evreiești: „Au încercat să ne omoare. Nu au reușit. Hai să mâncăm!” Cu toate acestea eu am fost dintotdeauna în căutarea adevărului.

În toamna anului 1979, căutarea m-a dus pe calea ocultismului și a spiritismului, ba chiar am avut câteva experiențe cu evadările astrale. Necunoscând sursa acestor experiențe, ci doar faptul că erau reale, am decis să încep să citesc despre ele. Astfel, am mers la Biblioteca Universității din Florida ca să împrumut o carte despre ocultism și să cercetez mai profund acest subiect.

La momentul acela eram un scriitor muritor de foame și aveam nevoie de un loc de muncă. În timp ce mă îndreptam spre bibliotecă, m-am oprit la un magazin cu produse naturiste, ca să întreb dacă nu au ceva de lucru. A ieșit un bărbat și, din una în alta, am pomenit de fenomene supranaturale. Bărbatul s-a arătat șocat și m-a tras în magazin, apoi a încuiat ușa.

După ce i-am povestit despre experiențele mele a încercat să mă avertizeze cu privire la influențele demonice. Din punctul meu de vedere, putea la fel de bine să-mi vorbească despre Moș Crăciun ca și despre diavol. Mi-era indiferent și de unul, și de altul. Înainte să plec, mi-a dat o carte și a spus să o citesc.

Astfel, cu această carte în mână, m-am dus la Biblioteca Universității din Florida și acolo am găsit o carte despre ocultism. Pentru că nu eram student, nu am putut să o împrumut, așa că m-am așezat undeva în sala de lectură, am citit primul capitol și chiar am exersat prima tehnică, toate fiind lucruri noi pentru mine. Apoi m-am dus și am ascuns cartea undeva pe un raft pentru a mă asigura că nimeni nu avea să o împrumute înainte să o termin eu de citit.

Deci iată-mă la bibliotecă având asupra mea două cărți! Într-o mână aveam, pentru prima dată în viața mea, această carte despre ocultism; în cealaltă, pentru prima dată în viața mea, cartea pe care omul de la magazinul cu produse naturiste mi-o dăduse. O carte într-o mână, o carte în cealaltă. Cartea despre ocultism și care era cealaltă? *Tragedia veacurilor*. La momentul acela habar nu aveam ce se întâmpla în jurul meu.

La câteva zile după aceea, după o confruntare incredibilă cu Domnul, mi-am predat viața lui Isus și acele experiențe oculte nu au mai revenit niciodată. La scurtă vreme am citit *Tragedia veacurilor*, o experiență care mi-a schimbat viața. Fără îndoială, Dumnezeu a făcut ca această carte, de o deosebită importanță și putere, să intre în viața mea la timpul potrivit. Da, eram un căutător al adevărului și am găsit în ea foarte mult adevăr.

Alăturați-vă Bisericii Adventiste mondiale în 2023 și 2024 în promovarea și distribuirea în masă a cărții *Tragedia veacurilor!* Pentru mai multe detalii adresați-vă pastorului!

Clifford Goldstein, cel care povestește această experiență personală, este autorul a numeroase cărți, unele dintre ele traduse și în limba română. Din anul 1999 este editorul Studiilor Biblice pentru Adulți.

Sabatul 9 – 27 mai 2023

Bicicleta și Biblia (I)

de M.B., așa cum i-a relatat lui Kathie Lichtenwalter

Mi-aș dori să îl cunoașteți pe Hussein, paznicul clădirii în care eu și soția mea locuim ca misionari în Orientul Mijlociu. De când l-am întâlnit prima dată ne-am dat seama că își păzea credința cu atenție și trăia onest. Mi-a plăcut de el. Hussein ne-a vizitat de multe ori și ne-a invitat la el acasă. Am vorbit adesea despre lucrurile simple ale vieții și uneori chiar și despre cele spirituale. La inițiativa noastră, a binevoit să ni se alătore în rugăciune.

Pe măsură ce prietenia noastră se dezvolta, prin harul lui Dumnezeu am căutat să facem un pas nou în această prietenie. Am început să ne rugăm pentru momentul potrivit să îi dăm o Biblie.

Într-o zi am observat că Hussein era trist. Mi-a explicat supărat că bicicleta lui, singurul lui mijloc de transport la lucru, fusese furată. Căuta o bicicletă pe care să o ia cu împrumut. În ziua aceea am început să mă rog pentru o bicicletă pentru prietenul meu. Au trecut câteva luni și am primit un neașteptat cadou: suma de 40 de dolari. Eram uimit. Părea că Dumnezeu trimisese banii direct din cer. La scurt timp după aceea, în timp ce mă rugam, mi-a venit în minte un gând clar: „Arată-i-L pe Isus prietenului tău! Cumpără o bicicletă pentru Hussein!” Am pus deoparte cei 40 de dolari și am început să mai adaug la ei.

Dar economia țării în care locuim se înrăutățește de pe o zi pe alta și, indiferent cât de mulți bani economisesc, nu aveam suficienți pentru a cumpăra o bicicletă. Am continuat însă să mă rog și să economisesc. Am mers și la mai multe magazine cu biciclete la mâna a doua. Am început să îmi închipui cum ar fi să îi ofer lui Hussein o bicicletă de ziua lui.

Ziua lui Hussein a sosit, soția mea a făcut un tort, eu am plănit un meniu special și l-am invitat la cină la ora 5:30. Încercător că Dumnezeu mai avea timp să răspundă printr-o minune, m-am dus să caut bicicleta pentru care mă rugasem atât de mult. La ora 5 după-amiaza m-am întors acasă, fără succes și descurajat. Soția mi-a amintit că Dumnezeu știa cât de mult voiam să îl ajutăm și că și ea se rugase. „Are grijă Dumnezeu”, mi-a spus ea.

Cina a fost o surpriză perfectă. Hussein era încântat. Ne-a spus cât de binecuvântat era să ne aibă în viața lui. Ne-am bucurat de masă împreună, i-am adus tortul și ne-am rugat în mod special pentru el, mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru viața lui. Dar nu aveam nicio bicicletă. Niciun cadou.

Ziua următoare, căutând în continuare o bicicletă la mâna a doua, am fost uimit să găsesc o postare prin care, în urmă cu doar zece minute, un bărbat rus își listase bicicleta de vânzare. Mi-am luat telefonul, l-am contactat pe proprietar și chiar am

cerut cu încredere o reducere. Am ajuns la o înțelegere. În timp ce puneam bicicleta în mașină, mi-am dat seama că Dumnezeu răspunsese rugăciunilor noastre. Bicicleta costase exact cât economisise de-a lungul multor, multor luni.

Această știre misionară continuă săptămâna viitoare.

Sabatul 10 – 3 iunie 2023

Bicicleta și Biblia (II)

de M.B., așa cum i-a relatat lui Kathie Lichtenwalter

Eu și soția mea economisiserăm bani multe, multe luni ca să cumpărăm o bicicletă pentru Hussein, paznicul clădirii în care locuim ca misionari în Orientul Mijlociu. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre și ne-a ajutat să cumpărăm o bicicletă. În timp ce ne uitam la răspunsul concret la rugăciunile noastre, ne-am întrebat cu voce tare: „Dacă i-am da lui Hussein o Biblie împreună cu bicicleta?”

Am scris o felicitare și am împachetat Biblia, pe care o cumpăraserăm cu multe luni înainte. Ne-am rugat pentru cel mai bun moment pentru a-i oferi cadourile. Am plănuțit ce aveam să-i spunem. Știam că bicicleta va avea o importanță deosebită pentru el. Speram ca Biblia să fie pasul corect pentru împărtășirea adevărului.

Hussein a fost copleșit de emoții când am ajuns cu bicicleta la ușa lui. Bicicleta l-a impresionat, într-adevăr. Dar nu m-am așteptat niciodată la expresia de pe fața lui în timp ce ținea Biblia cu atenție, răsfoindu-i încet paginile. Era uimit. Era încântat. Dar nu știu cine era mai fericit – el sau eu. După doi ani de prietenie, în sfârșit îi dădeam prietenului și fratelui meu o Biblie, darul pentru care mă rugasem cel mai mult. Bucuria mea era de nedescris.

Câteva zile mai târziu, Hussein m-a invitat la el acasă pentru ceai. Când am ajuns, l-am găsit citind Geneza. Ochii îi sclipeau.

Mi-a explicat că nu mai citise niciodată despre cum fusese creată lumea. Știam că aveam multe de discutat și m-am rugat ca Duhul Sfânt să îmi dea cuvintele potrivite. În timp ce vorbeam, Hussein a continuat să răsfoiască încet paginile Bibliei. Părea atât de absorbit de Biblie încât am simțit că Dumnezeu mă îndemna să îi sugerez să studiem Biblia împreună. M-am trezit adresându-i minunata invitație: „Ai vrea să studiem Biblia împreună?”

Spre uimirea mea, a acceptat – și încă cu mare nerăbdare. În acea săptămână ne-am început studiile biblice. Dumnezeu și-a continuat minunata lucrare și încă mai lucrează. Eu și Hussein ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu și unul de altul.

Inima mea este plină de recunoștință față de Dumnezeu. Sunt plin de uimire că am privilegiul să Îl împărtășesc pe Dumnezeu lui Hussein. Îi sunt recunoscător soției pentru sprijinul ei plin de credință și de bunătate. Sunt recunoscător pentru prietenii credincioși care s-au rugat pentru noi în timpul acestei experiențe. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a trimis banii să cumpărăm bicicleta și că ne-a dat curajul să împărtășim Cuvântul Său cu cineva care este încântat să afle despre Dumnezeu dintr-o perspectivă nouă.

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care contribuie la răspândirea Evangheliei în Orientul Mijlociu și pretutindeni în lume.

Sabatul 11 – 10 iunie 2023

„Nu pot face așa ceva!”

de Andrew McChesney

Părea petrecerea perfectă. Masa fusese rezervată la un club din Harare, Zimbabwe. Se cumpăraseră deja alcoolul și invitațiile fuseseră făcute. Dar Elder nu s-a dus.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hubert, întâlnindu-se ulterior cu prietenul său.

— Nu pot face așa ceva, a răspuns Elder. Eu sunt prezbiter.

Hubert mai auzise această explicație. El și Elder se împrieteniseră în timpul cursurilor pe care Elder le ținea la un liceu din Harare. Hubert, care avea 19 ani, urma să își ia un an liber înainte să se înscrie la facultate. Elder avea 25 de ani și era prezbiter al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În plus, numele lui în limba engleză, Elder, se traduce prin cuvântul „prezbiter”. Hubert mergea la petreceri, dar Elder nu voia să participe. Întotdeauna avea aceeași explicație: „Nu pot face așa ceva. Sunt prezbiter.”

Hubert nu mai întâlnise niciodată un adventist și își zicea în sinea lui: *Ce devotat e Elder bisericii lui!* Dar îi respingea invitațiile de a merge cu el la biserică.

Anul următor, Hubert s-a înscris la facultate, în Gweru. Își tot aducea aminte de Elder, așa că a vizitat pentru prima dată o biserică adventistă. Oamenii au fost primitivi și prietenoși, iar predica i-a atins inima. În timpul vacanței intersemestriale, Hubert s-a dus la o altă biserică adventistă, în timp ce se afla în vizită la o mătușă. Ajunsesse până acolo încât, de fiecare dată când vedea o biserică, voia să intre. Simțea că ceva lipsea din viața lui spirituală.

În al doilea an de facultate, Hubert a primit o bursă de studii în Rusia. Se întreba dacă avea să găsească o biserică adventistă acolo.

Într-o sâmbătă, Hubert era la petrecerea de ziua de naștere a unui prieten. Era beat. La 8 seara a sosit la petrecere și Mildred, o prietenă.

— De ce ai ajuns așa târziu? a întrebat-o el.

— Am fost la biserică, a răspuns Mildred.

— Dar e sâmbătă. Biserica e duminica.

— Da, dar eu sunt adventistă de ziua a șaptea.

Lui Hubert nu îi venea să creadă. Mildred i-a văzut interesul și l-a invitat la biserică Sabatul următor. Ba chiar l-a așteptat în

stația de metrou în dimineața de Sabat. Dar Hubert era jenat că îl văzuse beat și nu s-a dus. Când l-a sunat să vadă unde era, el s-a trezit spunând:

— Îmi pare rău, voi veni Sabatul viitor.

Mildred l-a sunat în timpul săptămânii să îi amintească de promisiune. În Sabat a însoțit-o la biserica internațională, care aparține de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Un an mai târziu, Hubert și-a predat inima lui Isus prin botez. L-a contactat pe Elder și i-a mulțumit pentru că fusese credincios. Elder s-a bucurat nespus. Astăzi, Hubert Nyabadza este un membru activ al bisericii: „Sunt recunoscător că Dumnezeu m-a condus în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”, spune el.

Această relatare misionară ilustrează obiectivul de creștere spirituală numărul 5 din planul strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea intitulat „Eu voi merge”. Obiectivul numărul 5 este următorul: „Să conducem persoane și familii spre o viață plină de Duhul Sfânt!”

Sabatul 12 – 17 iunie 2023

Școala poate salva

de Andrew McChesney

O mașină de lux a oprit în fața școlii generale adventiste, în prima zi de școală. Din mașină au ieșit doi copii cu buchete de flori în mână, însoțiți de părinții lor. Copiii ucraineni le duc deseori flori profesorilor în prima zi de școală.

— Noi și copiii noștri ne dorim ca ei să învețe la școala dumneavoastră, i-a spus tatăl directoarei școlii.

— Mă tem că este imposibil, a răspuns directoarea. Nu avem locuri.

Tatăl a insistat.

— O să cumpărăm bănci și scaune noi pentru toți elevii și o să achitam o taxă dublă de școlarizare. Vă rugăm, lăsați-i pe copiii noștri să învețe aici!

Directoarea se întreba dacă nu cumva tatăl avea așteptări prea mari.

— Știți că nu avem acreditările necesare pentru susținerea examenelor finale, a spus ea. Copiii dumneavoastră vor trebui să le susțină la o școală publică.

— Nu e o problemă, a răspuns mama. Vă ajutăm să obținem acreditarea.

— Știți că aceasta este o școală adventistă de ziua a șaptea? a întrebat directoarea.

Advențiștii sunt considerați sectă de mulți oameni din țările fostei Uniuni Sovietice. Dar tatăl știa că este o școală adventistă și nu a fost descurajat.

— Da, și vrem să învețe aici copiii noștri, a spus el.

Mama a explicat că familia fusese în vacanță la Marea Neagră în urmă cu câteva săptămâni, iar copiii își făcuseră prieteni noi din respectiva școală. În fiecare seară, copiii le povesteau cu entuziasm părinților despre școală și insistau că vor să meargă acolo. Apoi mama i-a oferit directoarei cartea ei de vizită. Era judecătore la tribunalul municipal. Soțul ei era ofițer de armată de rang înalt.

Copiii au intrat în clasa a doua și a treia la școala adventistă și le-a plăcut acolo imediat. Săptămânile au trecut și la un moment dat au început să îi roage pe părinți să le citească povestiri biblice de seară, la fel ca părinții colegilor lor. Mama le-a spus să o roage pe învățătoare să le vândă cartea de povestiri. Copiii au cumpărat cartea, iar mama le-a citit din ea în fiecare seară.

Lunile au trecut, iar copiii au cerut să meargă la Școala de Sabat și la biserică. Părinții i-au dus la biserică în fiecare Sabat. Vara următoare, la un an după ce familia auzise prima dată des-

pre adventiști, în timp ce se afla în vacanță la Marea Neagră, atât tatăl, cât și mama, au fost botezați.

„Educația adventistă este strâns legată de misiunea bisericii”, spune Ivan Riapolov, director al Departamentului Educație din cadrul Diviziei Euro-Asia, din care face parte Ucraina. „Nu poți separa educația adventistă de misiunea adventistă. Acolo unde se deschide o școală, crește și biserica.”

Vă mulțumim pentru darurile pe care le oferiți pentru misiune, care sprijină sistemul adventist de educație.

Sabatul 13 – 24 iunie 2023

Băieții învață să citească Biblia

de Andrew McChesney

Care este secretul pentru a învăța un copil să petreacă timp personal cu Dumnezeu?

M-a surprins răspunsul pe care mi l-a dat Christian Müller – un voluntar argentinian la școala adventistă din Tokmok, Kirgîstan. Mă aflu în oraș pentru a colecta relatări misionare pentru *Adventist Mission*. Christian mi-a povestit cum, chiar în acea dimineață, fiul lui în vârstă de 6 ani, Thomas, i-a întrerupt clipele matinale de devoțiune personală.

— În mod normal, i-aș fi cerut să aștepte, mi-a povestit Christian. Dar a ridicat Biblia cu mânuțele lui și mi-a spus: „Tati, nu înțeleg ce citesc. Poți să mă ajuți?” Ce puteam să fac decât să îl ajut?

Mi-am exprimat uimirea că un băiețel atât de mic citea Biblia dimineața. Scepticismul meu a crescut când Christian mi-a explicat că Thomas și fratele lui, în vârstă de 7 ani, Lukas, citeau din Biblie în fiecare dimineață.

— Cum i-ai învățat să aibă propriile momente devoționale dimineața? I-am întrebat.

Christian a stat o clipă pe gânduri și mi-a răspuns:

— De fapt, nu i-am învățat niciodată să aibă clipe devoționale dimineața.

Băieții începuseră să aibă propriile momente devoționale cam în aceeași perioadă în care au învățat să meargă în picioare. În casa lor din Argentina, Christian și soția lui, Romina, stăteau în fiecare dimineață la câte un capăt al mesei din bucătărie și citeau din Biblie, fiecare având propriile momente devoționale. Băieții se trezeau și, cum era și fierec, voiau să fie cu părinții lor.

După ce se dădeau jos din pat, îi găseau pe părinți în bucătărie. Christian le-a spus băieților de la bun început că era foarte important ca mami și tati să petreacă timp cu Dumnezeu dimineața și că băieții nu aveau voie să îi întrerupă. Dacă voiau să rămână în bucătărie, băieții trebuiau să fie cuminți și să se bucure de propriile momente devoționale. Băieții au ales să rămână. La început, fiindcă nu știau să citească, își răsfoiau în liniște Bibliile ilustrate. Când au mai crescut, au început să citească fiecare din Biblia lui. După ce s-au mutat în Kîrgîstan, părinții și băieții se bucurau de momentele devoționale fiecare în camera lui.

Iată secretul de a învăța un copil să se bucure de timp personal cu Dumnezeu în fiecare dimineață!

— Nu le-am spus niciodată băieților că e timpul să înceapă să aibă propriile clipe devoționale dimineața, mărturisește Christian. Pur și simplu au văzut că eu și mama lor făceam acest lucru și ne-au urmat exemplul.

Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al 13-lea din trimestrul IV 2017, care au contribuit la extinderea școlii adventiste din Tokmok, Kîrgîstan, unde Christian este voluntar.

Vă mulțumim și pentru darurile pe care le veți oferi în acest Sabat al 13-lea, care vor contribui la răspândirea Evangheliei în lume.